

Arrest

nr. 229 750 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 4 december 2015 dienden verzoekende partijen een aanvraag in tot internationale bescherming.

Op 30 november 2017 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 208 752 van 4 september 2018 verwierp de Raad het beroep en bevestigde de beslissingen van 30 november 2017.

Op 26 oktober 2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Een eensluidend bevel werd aan de tweede verzoekende partij en de meerderjarige zoon betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (...)

voornaam : M.S. (...)

geboortedatum : (...).1967

geboorteplaats : Kaboel

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 6 september 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...).1976

geboorteplaats : Kaboel

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 6 september 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (...)

voornaam : D.S. (...)

geboortedatum : (...).1997

geboorteplaats : New Delhi

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 6 september 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 25 februari 2019 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvragen werden op 28 augustus 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeeld als niet-ontvankelijke verzoeken.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betogen:

"(...)

Derde Onderdeel

In de praktijk heeft de verzoekende partij geen recht op een terugkeer naar India. Hun verblijfstitels zijn vervallen. Zij genieten niet van de Indische nationaliteit. De concrete stappen om bewijzen daarvan te krijgen zijn door de verzoekende partij ondernomen.

Het behoort tot de vaste kennis van de asielinstanties dat Afghaanse onderdanen geen recht op terugkeer naar India hebben. De verzoekende partij heeft contact opgenomen met de Indische overheden om een bevestiging van de echtheid van hun vervallen verblijfsdocumenten te krijgen.

De verzoekende partij heeft een verantwoordelijkheid bij de uitvoering van een vrijwillige terugkeer, maar deze actie is enkel beperkt tot de mogelijke stappen die ondernomen kunnen zijn.

De enige verantwoordelijkheid in dit geval is de toestand van het verblijf in India te verduidelijken.

Het is perfect voorstelbaar in het perspectief van de verduidelijking van de juridische toestand van de verzoekende partij dat de overheid haar medewerking aanbiedt om een snel antwoord van de Indische overheden te krijgen.

Volgens vaststaande rechtspraak van het EHRM moet een uitwijzingsbeslissing op duidelijke wijze de gekozen eindbestemming vermelden. Dit beginsel is opgenomen in verschillende arresten van het Hof wat de verschillende in het EVRM gewaarborgde rechten betreft. In de zaak Auad heeft het Hof geconcludeerd dat de controle van de wettelijkheid van de detentie voor uitwijzing enkel mogelijk is als de rechter een volledig beeld heeft van de administratieve situatie.

"133. (...) Where deprivation of liberty is concerned, legal certainty must be strictly complied with in respect of each and every element relevant to the justification of the detention under domestic and Convention law. In cases of aliens detained with a view to deportation, lack of clarity as to the destination country could hamper effective control of the authorities' diligence in handling the deportation

Het is noodzakelijk dat de bestemming opgenomen wordt in een beslissing met bindende kracht.

"69. The evidence concerning the exact reasons for the fact that the deportation order has not been enforced is not unequivocal. Its assessment is further frustrated by the fact that the deportation order did not specify the destination country, as this was not required under domestic law. Section 48 of the E-Regulations to the Aliens Act does not appear to clarify the matter sufficiently — it concerns technical issues, such as escorting the deportee, and, in any event, does not require that the destination country must be identified in a binding legal act. The Court considers that this legal regime and practice may be seen as problematic with regard to the requirement of legal certainty, inherent in all Convention provisions."

Zonder de vermelding van een bestemming is het ook niet mogelijk de wettelijkheid van het uitwijzingsbevel zelf te toetsen.

"113. (...) neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicants already precarious position, but also because it inevitably hampered a meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory (...)."

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de uitstelaanvraag van verzoekende partij en bepaalt ook niet welke terugkeerbestemming mogelijk zou zijn. Zonder een bestemming te bepalen neemt de Dienstvreemdelingenzaken de vrijheid om geen toetsing uit te voeren van artikel 3 EVRM.

Door het gebrek aan deze inhoudelijke motivatie over de termijn van vrijwillige terugkeer en concrete bestemming, neemt de administratie afstand van haar verplichting om de wettigheid van haar beslissing te bepalen onder artikel 3 EVRM.

(...)"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7, 62, 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet;

- overweging 12, art. 5, 9 en 14 van richtlijn 2008/115/EG
- art. 4 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;
- art. 3, 8 en 13 EVRM,
- art. 1, 4 en 47 Europees Handvest.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 4 VWEU, art. 8 en 13 EVRM, art. 4 en 47 van het Europees Handvest.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 197879, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk: "De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°." In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30.11.2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Ook na een hoger beroep door verzoekende partij besliste Uw Raad bij arrest nr. 208.752 dd. 06.09.2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Beide beslissingen worden uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd terecht vastgesteld dat de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij geweigerd werd, en dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betwist dit ook niet.

(...)

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar uitstelaanvraag en ten onrechte ook niet bepaald welke terugkeerbestemming mogelijk zou zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou afstand nemen van zijn verplichting om een toetsing uit te voeren van art. 3 EVRM

Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar uitstelaanvraag merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij klaarblijkelijk gericht is tegen de (impliciete) weigering van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de termijn van 30 dagen te verlengen.

De kritiek is aldus niet gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij om een uitstel heeft verzocht, niet impliceert dat deze aanvraag dient te worden ingewilligd.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet van die aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekende partij houdt ook onterecht voor dat de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM zou uitmaken doordat de bestreden beslissing niet voorschrijft naar welk land verzoekende partij dient terug te keren.

Verweerder laat gelden de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel bevatten.

Wanneer de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, is er geen risico op schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

“De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015)

Aangezien de verzoekende partij het grondgebied vrijwillig dient te verlaten, staat het haar vrij om zich te begeven naar eender welk land waar zij op rechtsgeldige wijze kan verblijven.

Het is dan ook evident dat de bestreden beslissingen geen bestemming vermelden.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

(...)

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij niet kunnen worden teruggestuurd naar Afghanistan en geen toetsing te hebben uitgevoerd aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

In de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2017 van het CGVS wordt de aandacht erop gevestigd dat de verzoekende partijen niet mogen worden teruggelid naar Afghanistan. Deze conclusie wordt

overgenomen door de Raad in zijn arrest nr. 208 752 van 4 september 2018, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Overigens kan er ten overvloede op worden gewezen dat in de beslissingen van 28 augustus 2019 van het CGVS waarbij de nieuwe verzoeken tot internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de conclusies opnieuw uitdrukkelijk wordt gesteld *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratief dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar Afghanistan het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Ondanks deze vaststelling werd aan de verzoekende partijen het bevel gegeven België en het grondgebied van de landen die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, terwijl niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat het CGVS van mening is dat zij niet teruggedleid mogen worden naar Afghanistan. De verzoekende partijen uiten hun bezorgdheid omtrent het feit dat Afghaanse onderdanen geen recht op een terugkeer naar India zouden hebben en wijzen op hun inspanningen om de Indiase autoriteiten te contacteren om de echtheid van hun vervallen verblijfsdocumenten te krijgen. Zij menen dat de verwerende partij eveneens inspanningen had moeten leveren om na te gaan of er geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt als hen wordt bevolen het grondgebied te verlaten en na te gaan naar waar zij dan wel zouden kunnen terugkeren.

Uit de beslissingen van het CGVS blijkt dat een verwijdering naar Afghanistan het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met andere woorden dat zij bij een terugkeer een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij rekening hield met deze omstandigheden bij het afleveren van de bevelen, minstens laat zij door het niet voorleggen van een administratief dossier in deze zaak de Raad niet toe na te gaan of een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad moet vaststellen dat ondanks het feit dat de bestreden bevelen steunen op artikel 7 van de vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* de verwerende partij geenszins heeft rekening gehouden met het met redenen omklede oordeel van het CGVS – dat door de Raad werd overgenomen - waarin het stelt dat de verzoekende partijen niet naar Afghanistan mogen worden teruggedleid, minstens laat de verwerende partij niet toe dit na te gaan nu zij naliet een administratief dossier voor te leggen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de overwegingen aangaande de procedure tot het bekomen van een internationale beschermingsstatus heeft beperkt tot een verwijzing naar de beslissingen van 30 november 2017 waarmee het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus weigerde toe te kennen en de beslissing van 6 september 2018 van de Raad om deze conclusie over te nemen.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is dan ook duidelijk, en het staat buiten betwisting, dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke, hogere verdragsrechtelijke norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

In het kader van artikel 3 van het EVRM rust op de overheid de plicht om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partijen blootstelt aan een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. In deze zaak mag niet uit het oog worden verloren dat in de beslissingen die werden genomen in het kader van de procedure tot het bekomen van een internationale beschermingsstatus, werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet naar Afghanistan mogen worden teruggeleid. De Raad herhaalt dat noch uit de bestreden beslissingen noch uit de overige stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat, sinds het afsluiten van de asielpcedure met 's Raads arrest nr. 208 752 van 4 september 2018 en voorafgaand aan de afgifte van de bestreden bevelen op 26 oktober 2018, enig concreet onderzoek heeft plaats gehad waaruit zou kunnen blijken dat het actueel karakter van deze gegronde vrees niet langer kan worden aangenomen.

Het gegeven dat de verwerende partij zich bij de afgifte van de bestreden beslissingen bewust was of althans diende te zijn van het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dat de verzoekende partijen lopen bij een terugkeer naar Afghanistan maakt dan ook dat zij in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling tengevolge van de thans opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 39). Het gegeven dat de verzoekende partijen niet verplicht zijn om naar het land van herkomst terug te keren, neemt niet weg dat de bestreden bevelen de verzoekende partijen wel degelijk verplichten om het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten binnen de dertig dagen te verlaten. De vraag rijst dan ook, zoals de verzoekende partijen pertinent opmerken, naar welk ander de land zij dan wel kunnen terugkeren. Tevens rijst de vraag of zij in enig ander land, buiten de Schengenzone, dan wel beschermd zijn tegen een verwijdering naar hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, tevens het verbod inhoudt om de vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (verbod van indirect refoulement), zodat ook het risico op een indirect refoulement moet worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, Asalya t. Turkije, § 111). Het EHRM heeft overigens reeds geoordeeld dat door het gebrek aan een wettelijk kader dat voldoende waarborgen biedt tegen de uitzetting door een derde land naar het land van herkomst, waar de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ook de verwijdering naar dit derde land een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (EHRM 22 september 2009, Abdolkhani en Karimnia t. Turkey, § 88-89).

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's die de verzoekende partijen bij het uitvoeren van deze bevelen loopt, het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM geenszins uitsluit.

Het gegeven dat de verweerder het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden beslissingen en dit land van bestemming ook uit geen enkel ander stuk dat voorligt kan blijken, terwijl in voorliggende zaak blijkt dat de verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst op gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt derhalve des te meer duidelijk dat het bestuur bij de afgifte van de bestreden beslissingen niet voor ogen heeft gehad om hen te vrijwaren van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij het verlaten van het Schengengrondgebied.

Geen enkel van de stukken waarover de Raad beschikt laat toe te besluiten dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het met redenen omklede oordeel van de commissaris-generaal dat hij van oordeel is dat zij niet mogen worden teruggeleid naar Afghanistan, hetgeen nochtans duidelijk is verwoord in de voormelde beslissingen van 30 november 2017. Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarbij rekening wordt gehouden met de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partijen rekening houdend met zowel de algemene omstandigheden als de specifieke omstandigheid dat zij niet mogen worden teruggeleid naar Afghanistan, blijkt niet.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat geen sprake is van (gedwongen) verwijdering en de bestreden beslissingen de verzoekende partijen niet verplichten terug te keren naar het land van herkomst. De verwerende partij citeert ook uit arresten van de Raad om haar stelling te staven.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat een bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Wat betreft het argument dat de bestreden beslissingen de verzoekende partijen niet verplichten terug te keren naar Afghanistan, doch enkel verplicht het grondgebied van het Rijk en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, kan vooreerst worden aangestipt dat de verwerende partij voorbijgaat aan de duidelijke definities in de Terugkeerrichtlijn inzake terugkeer, terugkeerbesluit en verwijdering en hun omzetting in de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“3. „terugkeer”: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: — zijn land van herkomst, of — een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of — een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten; 4. „terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld; 5. „verwijdering”: de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat;”

In de Belgische vreemdelingenwet werden deze definities hernomen in artikel 1 van de vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Uit de bewoordingen van de Terugkeerrichtlijn kan worden begrepen dat een terugkeerverplichting niet enkel een plicht inhoudt voor een vreemdeling om het Belgische grondgebied (en eventueel dat van de Schengenstaten) te verlaten (d.i. de zogenaamde ‘vertrekplicht’). De terugkeerverplichting houdt in dat de vreemdeling zich naar een welbepaald land dient te begeven. Wat dit welbepaald land is, wordt op exhaustieve en duidelijke wijze aangegeven in de Terugkeerrichtlijn en hernomen in de vreemdelingenwet. Het is ofwel het land van herkomst, ofwel het land van doorreis voor zover een communautaire of bilaterale overnameovereenkomst kan worden toegepast, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander vrijwillig terugkeert en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus niet ten aanzien van eender welk land.

In voorliggende zaak blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissingen noch uit de stukken waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partijen hun terugkeerverplichting kunnen uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdanen besluiten vrijwillig terug te keren en waar zij worden gemachtigd of toegelaten tot het verblijf, terwijl volgens het CGVS onzekerheid blijkt over de nationaliteit. De verzoekende partijen stellen tevergeefs inspanningen te hebben geleverd om documenten vanuit India te bekomen en is bepaald dat zij niet mogen terugkeren naar Afghanistan.

Bijkomend weze het herhaald dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van

de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. Het EHRM heeft daarbij eveneens al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 iuncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

Het Hof verwijst hierbij eveneens naar de zaak nr. 46390/10 Auad t. Bulgarije van 11 oktober 2012 – dat door de verzoekende partijen eveneens wordt aangehaald - waarin het in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in § 139 stelt dat bij een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM a) een rigoureuus onderzoek moet gebeuren naar de risico's die redelijkerwijs kunnen worden verwacht door een vreemdeling als resultaat van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden; b) het land van bestemming altijd moet aangeduid zijn in een bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar moet zijn; c) het boven vermelde mechanisme moet het onderzoek mogelijk maken naar de vraag of, indien de persoon naar een derde land wordt gezonden, de betrokken persoon een risico kan lopen om van dat land gezonden te worden naar het herkomstland zonder gepast onderzoek naar het risico op mishandeling.

De overige beschouwingen van de verwerende partij doen om de bovenstaande redenen verder geen afbreuk aan het voorgaande.

In voorliggende zaak moet worden vastgesteld dat door de verzoekende partijen een vertrekverplichting op te leggen zonder het land van bestemming te bepalen terwijl tegelijk duidelijk wordt aangegeven dat zij geenszins dienen terug te keren naar Afghanistan, en zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Afghanistan zij dan wel kunnen terugkeren zonder er het risico te lopen om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden uitgezet, artikel 3 van het EVRM is geschonden. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoekers worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU